

pester mulighederne for trivsel og indlæring i skolen, og tager sig seriøst af dem og også tænker på dem, der er tilbage, så kan vi få en bedre folkeskole.

Og fru Anne Baastrup kan sætte sig ind i vores omfattende program, der blev lagt frem før sommeren. Tingene hænger ganske udmærket sammen, og det betyder alt i alt ikke, at der bliver flere udgifter til folkeskolen, men at der bliver rykket rundt på pengene på en hensigtsmæssig måde.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det mit indtryk, at mange københavnske skoler bl.a. har det princip, at man fylder klassen fuldstændig op, således at man starter med 28 elever, og så har man mulighed for at supplere op.

Er det sådan, at hr. Frank Dahlgaard mener, at forudsætningen for, at man kan få den milliard ud af folkeskolen, er, at man i den københavnske folkeskole rent faktisk skal rende rundt med klassekvotienter, der ligger over de 30? Eller er det sådan, at hr. Frank Dahlgaard vil nedsætte den gennemsnitlige klassekvotient ved at lukke landdistriktsskolerne?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker aldeles ikke at sætte klassekvotienten op, så det bliver muligt at have mere end 28 i en klasse, ikke tale om.

Men vi accepterer, at en måde, hvorpå man bl.a. kan skaffe penge til de adfærdsvanskelige børn, så der bliver taget ordentlig hånd om dem, og penge til informationsteknologi og en række andre ting, er ved at lade den gennemsnitlige klassekvotient stige noget fra dette lave niveau, som er det laveste i hele verden. Det er der altså ikke nogen ulykker ved; selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Elsabeth Gerner Nielsen (RV):

Vores børn tilbringer en stadig større del af deres tid uden for hjemmet. Derfor er det selvfølgelig mere afgørende end nogen sinde, at børnenes udlev er præget af kærlighed, kvalitet og krav, at børnene møder tilstrækkelig omsorg og modstand til, at de bliver stærke nok til at møde livet i al dets mangfoldighed, og at de forlenes med værdier, drømme og håb i et sådant omfang, at de kan udvikle sig til modne og

ansvarsbevidste voksne, som har tro på og tillid til egne kræfter og tro på og tillid til, at de gør en forskel.

Temaet for den her forespørgsel kræver derfor mange overvejelser for at blive tilstrækkeligt belyst, for hvad vil det sige, at der er kvalitet i undervisning og indlæring i folkeskolen? Begrebet kvalitet har sine etymologiske rødder i det latinske *qualis*, altså beskaffenhed; skolen skal være af en vis beskaffenhed. Beskaffenhed i forhold til hvad? Ja, vel i forhold til det samfund, som skolen rundes af og skal runde børnene til.

Når man lytter til den skolepolitiske debat, kan man somme tider få det indtryk, at debattørerne kræver, at skolen skal producere elever til et samfund, som for længst er forsvundet: et samfund præget af kæft, trit og retrning, stærke strukturer og klare værdier og normer med reference til Gud, konge og fædreland, men det er jo ikke sådan et samfund, vi lever i.

Hvad er det da for et samfund, som vores børn skal kvalificere sig og opdrages til? Det er et samfund i opbrud; et samfund med få holdpunkter, og hvor mulighederne er flere end begrænsningerne; det er et samfund domineret af billeder og uendelige mængder information. Intet er givet, næsten alt kan lade sig gøre; du kan blive hvad som helst, når blot du har kvalifikationer og modet.

Der er få naturgivne hierarkier. Lastvognschaufførers søn kan blive professor, og professorens søn kan gå i hundene. Arven og blodets bånd betyder stadig noget, men takket være den generelle velstand og opløsningen af tradition og fællesskab står den enkelte friere end nogen sinde. Det betyder samtidig enorme krav til den enkeltes navigationsevne, evne til at navigere i kaos. Skolen skal med andre ord gøre de unge til kaospiloteer, og det kræver en solid ballast; ellers ligger skuden for uroligt i søen.

De vigtigste kvalifikationer, som skolen skal give de unge, er derfor for det første evnen til at beherske ordet, og det vil sige, at børnene er i stand til at sætte ord på deres verden. Kun der ved får de nemlig også redskabet til at forandre den. Børn skal kunne dansk; de skal kunne tale dansk, og de skal kunne læse dansk.

Den største trussel i den sammenhæng er for mig at se, at børn i stigende grad konfronteres med billeder i stedet for ord; de ser mere, end de taler og hører. Baggrunden kender vi alle: Samtalen omkring spisebordet er afløst af det fælles kiggeri, og i stedet for at lege ser børnene fjernsyn og video. Derfor har skolen en stor opgave i